

Inge Tiemens

Obsessie

Hoe ver ga je voor je ware liefde?

www.mijnbestseller.nl

ISBN 978 94 036 5067 8

© 2022 Inge Tiemens

Omslagontwerp: Wesley Oosterveen

Omslagbeeld: Jan Tiemens, Sharon Tiemens

Corrector: Sharon Tiemens

www.mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Ze zag hem voor het eerst toen ze in de file stond. Ze was op weg naar haar werk en het was puur toeval, want ze stond nooit in de file. Of was het geen toeval? Ze had hem niet eens opgemerkt, als ze niet even opzij had gekeken om te kijken of ze kon invoegen naar de linkerbaan. De linkerbaan lijkt altijd sneller te gaan, dus wilde zij daar ook heen. Naast haar reed een grote donkerblauwe auto en haar blik viel op de bestuurder. Een man van haar leeftijd, zo leek het. Hij had een lekkere kop met haar, dat viel haar meteen op. En zijn baard van een dag liet haar nog eens kijken.

Hij keek ook naar haar. Toch? Het leek wel zo. Hij glimlachte. Snel keek ze weer voor zich maar ze voelde haar wangen gloeien. Lachte hij naar haar? Ze kneep haar stuur bijna fijn. Ze wilde nog eens kijken, maar durfde niet goed. Straks zou hij haar uitlachen omdat ze zo'n suffe chick zou lijken die zat te flirten in de file. Toch gleden haar ogen weer naar links. Hij reed nog naast haar. En hij keek nog steeds. Weer die glimlach. Oh god, die glimlach. Ze lachte naar hem terug. Toen reed hij haar voorbij, de linkerbaan was inderdaad sneller. Ze kon niet zo snel van rijbaan wisselen en al snel was de file opgelost. Nu was ze hem kwijt.

Enmaal op haar werk dacht ze er niet meer aan. Ze werkte op de klantenservice van een groot bedrijf, beantwoordde daar telefoontjes van klanten, die over telecommunicatie

gingen. Ze had het prima naar haar zin op haar werk. Ze vond het leuk om te doen, de mensen te woord staan en helpen naar het zoeken van oplossingen. Het ging haar goed af en haar baas was zeer tevreden over haar.

In de pauze had ze het even kort met haar vriendin over het gebeuren van die ochtend. Haar vriendin werkte bij hetzelfde bedrijf, maar niet op dezelfde afdeling. Ze zagen elkaar meestal in de pauze en dan praatten ze altijd even bij als er nieuwtjes waren. En nu was er een nieuwtje.

“Ik heb vanmorgen mijn grote liefde gezien,” grapte Marinda, terwijl ze een hap van haar soep nam.

Ze koos meestal voor groentesoep in de kantine, dan had ze het idee dat ze gezond at. Bianca, al jaren haar beste vriendin, keek altijd misprijzend naar de maaltijden van haar Marinda. Zoveel discipline had zij niet. Groentesoep was geen eten, vond ze, dan had je een uurtje later weer honger. Dus zij nam meestal een broodje kroket of een patatje. Ze was dan ook niet zo prachtig slank als haar vriendin, maar mollig mocht tegenwoordig toch?

“Je grote liefde?” herhaalde ze en grinnikte.

Marinda was wel vaker verliefd, maar dat duurde nooit lang, dus dit nam ze ook niet zo serieus.

“In de file vanmorgen,” knikte Marinda, “hij reed naast me. Jemig Bianca, ik heb echt nog nooit zo de bibbers gekregen van een man die ik nog niet eerder heb gezien.”

Bianca lachte. “Heb je geprobeerd contact met hem te maken?”

“Nee, hoe dan? We reden naast elkaar in de auto, wat had ik moeten doen? Auto stoppen en mezelf voor die van hem werpen?”

“Je had kunnen seinen om samen de eerstvolgende afslag te nemen,” opperde Bianca behulpzaam, “of snel je telefoonnummer opschrijven en dan omhooghouden.”

Marinda fronste haar voorhoofd. Waarom had zij daar niet aan gedacht? Bianca was altijd veel inventiever, die had meteen een oplossing voor alles.

“Dat is niet in me opgekomen. Maar misschien heeft hij er wel geen belang bij, want dan had hij dat toch ook kunnen doen?”

“Kom op zeg,” reageerde Bianca, “we leven niet meer in de middeleeuwen. Wij vrouwen kunnen ook zelf actie ondernemen. Misschien vond je hem toch niet leuk genoeg?”

Marinda zuchtte. Ze vond hem wel leuk genoeg, maar daar was het nu waarschijnlijk te laat voor, ze zou hem wel nooit meer zien.

2

Het was alweer een paar dagen later. Marinda lag lui op de bank na een dag werken. Ze had het zichzelf makkelijk gemaakt en Chinees eten afgehaald toen ze klaar was op haar werk. Bianca had gevraagd of ze meeding om een borrel te drinken in de stad, maar daar had ze geen zin in. Heerlijk luieren op de bank, daar had ze zin in. Ze voelde zich na lange tijd eindelijk weer een beetje ontspannen, zo alleen in haar appartement.

Vijf jaar geleden was ze er samen met haar vriend Martin ingetrokken. Ze was toen net drie maanden bij hem, maar ze waren zo verliefd, ze dachten voor altijd samen te blijven. Helaas, dat was een illusie gebleken. De eerste twee jaar was het leuk, toen leefden ze beiden nog op een roze wolk. Daarna ging het eigenlijk steeds verder bergafwaarts. Martin werkte als vertegenwoordiger en bleef steeds vaker lang weg voor zijn werk. Dan kwam hij 's avonds tegen tien thuis en sloop naar de slaapkamer, waar Marinda zich dan slapende hield. Zo kabbelde de relatie voort en groeiden ze steeds verder uit elkaar, totdat Martin het op een dag voor gezien hield. Toen Marinda op een koude winterdag uit haar werk thuiskwam, was hij weg. Hij had niks meegenomen, alleen een briefje voor haar achter gelaten, waarin hij uitlegde niet meer met haar verder te willen. Dat hij wist dat het niet de goede manier was om het zo te doen, maar dat hij geen andere uitweg zag.

Marinda was er kapot van geweest. Dagenlang liep ze huilend door het huis, ze begreep niet dat hij haar zo in de steek had kunnen laten. Natuurlijk had ze geprobeerd contact met hem op te nemen. Ze had hem geappt en geprobeerd te bellen, maar hij kapte alles rigoureuus af. Hij reageerde gewoon nergens meer op. Uiteindelijk was ze een hele nacht voor de deur gaan zitten bij het huis van zijn ouders, waar hij verbleef, maar niemand had open gedaan. Ze hadden haar daar gewoon laten zitten, de hele nacht.

Helemaal verkleumd was ze de volgende ochtend toen naar haar appartement geslopen, waar ze vol verdriet Bianca had gebeld. Die was meteen gekomen en had haar getroost. Bianca had haar er eigenlijk weer bovenop geholpen. De hele dag hadden ze samen in bed gelegen, Marinda huilend in Bianca's armen.

Tegen de avond was haar vriendin uit bed gesprongen, had een extra grote pizza laten bezorgen en tegen Marinda had ze gezegd: "Zo, nu ben je klaar met Martin. Hij is je niet waard als hij je op zo'n manier verlaat, hij verdient het niet als je nu nog maar één minuut je tranen aan hem spendeert. We gaan zo meteen pizza eten en daarna ga je lekker douchen. Ik was dan even af en dan gaan we samen een film kijken of we duiken samen de kroeg in, jij mag het zeggen."

Marinda had voor de kroeg gekozen. Ze was gaan douchen, had een leuk jurkje aan gedaan en ze gingen samen naar de kroeg. Ze was niet alleen thuis gekomen. Dat was haar eerste onenightstand en er volgden er nog velen.

Haar verdriet om Martin was niet weg, maar dit was een manier voor haar om er mee om te kunnen gaan. De mannen waar ze het bed mee deelde, waren geen blijvertjes, daar was ze ook helemaal niet naar op zoek. Niemand kon tippen aan Martin, dus hield ze het bij eenmalige pleziertjes.

Pas de laatste maanden merkte Marinda dat ze niet meer iedere dag aan Martin dacht. Ze begon zich weer te ontspannen, was niet de hele dag meer met hem bezig. Ze kon zich nu weer oprecht verheugen op een avondje alleen op de bank, met een flesje wijn en een goede film.

Haar gedachten dwaalden af naar die ene ochtend in de file. Ze stond nooit in de file en toen op die dag zag ze die leuke man naast zich. Dat was toch toevallig. Of niet? Misschien moest het wel zo zijn, was dit een manier voor haar om weer een leuke man te vinden. Wel jammer, ze zou hem best eens willen leren kennen. Zou er een manier zijn om dat te laten lukken? Haar hersens werkten op volle toeren en opeens kwam er een idee in haar op.

Ze pakte haar telefoon en opende Facebook. Zou ze het durven om een oproepje te plaatsen? Als hij in haar omgeving woonde, zou hij het misschien wel zien. Misschien zou hij of vrienden van hem daar dan wel op reageren. Ze ging het gewoon doen! Ze schreef een kort berichtje met daarop de vraag haar te schrijven als de leuke man in de file haar herkende. Ze beschreef hem en zijn auto en ze vertelde hoe ze er zelf uit zag en in welke auto ze gereden had, haar kleine, rode Volkswagen Polo. Heel even aarzelde ze, maar uiteindelijk plaatste ze de oproep op Facebook. Nu maar hopen dat hij het zou lezen.

Ze legde haar telefoon weer weg en probeerde zich op de film te concentreren. Ze moest hem een kwartiertje terugzetten, ze had een stuk gemist toen ze met de oproep bezig was, maar de film was opeens niet zo interessant meer. Ze bleef maar denken aan wat er zou gebeuren als hij het zou lezen. Zou hij zich haar überhaupt herinneren? Misschien betekende het wel niets voor hem, lachte hij naar alle

vrouwen die naar hem keken. Of misschien was hij getrouwd en vond hij het wel spannend om een beetje te flirten in de auto, maar bedoelde hij er verder niets mee. Of misschien dacht hij wel op dezelfde manier over haar en hoopte hij dat hij haar nog eens terug zou zien. Zat hij nu misschien het internet af te struinen, op zoek naar een aanwijzing om haar terug te vinden. Zo lag ze nog een poosje te mijmeren en haar blik gleed iedere keer steeds naar haar telefoon. Had ze het geluid voor de meldingen wel aan staan? Straks probeerde hij haar te schrijven en hoorde ze het niet! Ze pakte het toestel op en controleerde of het geluid aan stond. Dat was het geval. Er stonden geen meldingen en ze zuchtte een beetje teleurgesteld. Maar toen dacht ze bij zichzelf: stel je niet zo aan, je hebt het net op Facebook gezet, dat kan wel even duren. Misschien ziet hij het niet, omdat hij aan het sporten is of is hij een film aan het kijken, net als jij. Heb geduld, Marinda!

3

Marinda's geduld werd behoorlijk op de proef gesteld. De daaropvolgende dagen keek ze steeds hoopvol op haar telefoon, maar ze werd iedere keer weer teleurgesteld. Niets. Zou het hem dan toch niets kunnen schelen? Misschien had hij wel helemaal geen Facebook, hoe moest ze hem dan vinden?

Bianca had gezegd dat ze rustig af moest wachten en als ze niets hoorde, moest het gewoon niet zo zijn. Maar zij had makkelijk praten, zij had die leuke man niet in de file gezien. Zij was niet maandenlang verdrietig geweest om haar verbroken relatie. Ze was zo toe aan een nieuwe man. Aan deze man! Bianca lachte haar uit, noemde haar een verliefde puber en begreep niet dat ze er zo op gebrand was een man te vinden die ze hooguit een paar seconden had gezien.

Marinda was aan het werk, toen haar telefoon trilde. Ze had een klant aan de telefoon en haar geluid stond uit, maar het trillen trok haar aandacht. Met een schuin oog wierp ze een blik op het kleine schermje. Ze dacht te zien dat ze een vriendschapsverzoek kreeg op Facebook. Dat was niet zo opzienbarend, die kreeg ze wel vaker. Ze schonk er verder geen aandacht aan, dat kon ze in de pauze wel bekijken. Ze richtte haar aandacht weer op het gesprek met de klant en begon te tikken op haar toetsenbord om in het programma te zoeken naar een juiste oplossing voor de persoon aan de andere kant van de lijn.

Marinda was haar telefoon alweer helemaal vergeten toen ze pauze had. Bianca vroeg of ze al eens wat gehoord had van haar oproep en dat was het moment dat ze aan het vriendschapsverzoek dacht.

“Nee, nog niets gehoord,” antwoordde ze haar vriendin met volle mond.

Ze had dit keer een broodje kroket genomen, op aandringen van Bianca. Die waren echt lekker volgens haar, dus dat wilde ze wel proberen, maar dan wel met een salade ernaast. Het moest natuurlijk wel in balans blijven. Ze pakte haar telefoon om te kijken van wie het verzoek kwam. Sven Richter, die kende ze niet. Ze werd nieuwsgierig en ging naar zijn profiel. Toen stopte ze even met kauwen. Haar ogen werden groot en Bianca vroeg: “Is alles goed met je, Marin? Je kijkt alsof je door een bom wordt getroffen.”

Marinda keek nog steeds naar de foto van Sven Richter. Dat was de man die in de file naast haar had gestaan! Ze had hem maar heel even gezien, maar zijn gezicht zou ze nooit meer vergeten en dit was hetzelfde gezicht!

“Fuck,” mompelde ze zachtjes.

“Marinda, wat is er?”

Bianca klonk nu oprecht bezorgd.

“Kijk dan”, zei Marinda en ze liet haar telefoon met het scherm naar Bianca toe zien.

Die boog wat voorover, maar ze zag het niet goed. Ze pakte de telefoon van haar vriendin over en keek.

“Wie is dat?”

“Dat is die man van laatst!” riep Marinda uit.

Verschillende collega's die aan nabijgelegen tafels zaten te eten, keken een beetje verwonderd naar haar op. Marinda glimlachte verontschuldigend en ging zachter pratend

verder: “Dat is die man waar ik laatst mee in de file stond, hij heeft me een vriendschapsverzoek gestuurd.”

Bianca begon te lachen. “Echt?”

Marinda knikte. “Ik herkende hem meteen, dat is hem.”

Bianca zat een poosje naar de telefoon te staren en begon te fronsen.

“Nou Marin,” begon ze, “dat wordt niks. Volgens mij is hij niet vrijgezel.”

“Laat zien!”

Marinda greep de telefoon uit Bianca’s handen. Dat zou toch niet waar zijn? Ze scrolde door het profiel van Sven. Hij was 29 jaar, werkte bij een grote supermarkt op kantoor en hij was verloofd. Verloofd? Nee toch! Dat was geen goed nieuws. Dat was helemaal geen goed nieuws. Haar vingers gleden over het scherm, naar het profiel van zijn verloofde. Ze zag een foto van een fragiele, maar aantrekkelijke vrouw. Ze had lange blonde haren, op de foto bijeengebonden in een paardenstaart. Carolien heette ze. Bah, ze vond het nu al een vervelend mens.

Ze bladerde door de tijdlijn, op zoek naar informatie over Sven en Carolien. Er stond niet veel op, slechts een paar foto’s waar ze samen op stonden. Beiden lachend en de armen om elkaar heen, voornamelijk op feestjes. Zo leek het tenminste. En ze had een hond, daar waren meer dan genoeg foto’s van. Hoe ze het beestje als pup had gekregen, een schattig wit pluizebolletje en hoe hij bij haar opgroeide tot nu een volwassen hond. Ze wist niet wat voor het ras het was, maar daar was Marinda ook helemaal niet in thuis. Het interesseerde haar trouwens ook niet. Die hele Carolien interesseerde haar niet en ze wou maar dat Sven er ook zo over dacht.

“Ga je zijn verzoek accepteren?” vroeg Bianca.

Marinda keek op. Ze was helemaal in gedachten verzonken geweest, was zich er niet van bewust dat haar vriendin haar aan keek.

“Ja natuurlijk, waarom niet?” en tegelijkertijd drukte ze op accepteren.

Bianca rolde met haar ogen.

“Hij heeft een vriendin.”

“Je doet net of ik al wat met hem heb. We worden gewoon vrienden op Facebook, dat zegt helemaal niets,” zei Marinda, kattiger dan ze bedoelde.

Bianca hief haar handen afwerend op en lachte.

“Goed goed, ik zeg niets meer.”

4

De rest van de week had Marinda het enorm druk. Ze moest werken en daarnaast hielp ze haar ouders met verhuizen.

Daarin had ze weinig keus gehad. Haar moeder was een behoorlijk overheersend type, dat was ze altijd al geweest. Haar vader was een zwakkeling, die liet het allemaal maar gebeuren. Al vanaf haar kindertijd besliste haar moeder over alles. Van wat er die dag gegeten werd tot waar ze heen gingen op vakantie. En die vakanties gingen altijd naar hetzelfde oord, naar een luxe hotel in Italië. Nu vond Marinda Italië een prachtig land, maar als kind wil je ook wel eens wat anders zien. Ze wilde wel eens doodgewoon naar een camping in de Ardennen, maar dat zat er niet in. Haar moeder wilde naar Italië en omdat ze, zo zei ze, het hele jaar al genoeg gezwoegd had, had ze recht op drie weken luxe hotel in het land van de liefde.

Zoveel liefde had Marinda anders niet gezien tussen haar ouders. Ook niet naar haar trouwens. Haar vader probeerde het wel, maar hij werd gewoon ondergesneeuwd door haar moeder.

Marinda herinnerde zich nog dat ze een jaar of vijf was. Ze plaste regelmatig in bed. Ze kon er niets aan doen, maar ze wist nog goed dat ze op een nacht weer nat wakker werd en dat ze riep om haar vader. Haar moeder riep ze niet, die werd altijd zo boos als haar lakens weer verschoond moesten

worden. Haar vader niet. Hij aaide haar over haar bol en zuchtte dat het niet erg was, dat het vanzelf over zou gaan als ze groter werd. Maar die nacht werd haar moeder wakker van het gestommel. Met een slaapdrongen gezicht kwam ze Marinda's slaapkamer in lopen, waar haar vader net het natte beddengoed van haar bed zou trekken.

“Wat doe je?” had haar moeder gesneerd en haar vader was ineengekrompen.

“Even het bed verschonen, Marinda heeft een ongelukje gehad.”

“Laat dat!” had haar moeder gesnauwd en ze had haar man aan de kant geduwd. “Het moet maar eens afgelopen zijn met dat bedplassen. Dat kind is vijf jaar en nog is ze niet zindelijk.” En Marinda beet ze toe in bed te gaan liggen. “Vannacht slaap je maar in een nat bed, misschien dat je het dan eens afleert.”

Haar vader had nog geprobeerd te protesteren. “Esmee toe...” Maar een felle blik van haar moeder had hem het zwijgen doen opleggen. Hij had zijn schouders laten zakken en was de slaapkamer uit gelopen. Marinda wist nog dat ze zich in de steek gelaten voelde, omdat hij haar weer eens niet beschermd tegen de grillen van haar moeder.

Die nacht had ze geen oog meer dicht gedaan. Ze had het koud gehad doordat haar pyjama en ondergoed nat waren en de vochtige deken maakte het alleen maar erger. Het had trouwens niet geholpen, het bedplassen was niet over. Maar haar moeder had misschien toch wroeging gekregen, want ze had nooit meer met nat beddengoed en natte kleren verder hoeven slapen. Het was altijd haar vader die haar bed verschoonde en haar bemoedigend toe suste. Haar moeder zag ze 's nachts niet meer.

Nu woonden Marinda's ouders in een grote eengezinswoning, die volledig naar de smaak van haar moeder was ingericht. En dat betekende steriele, witte meubels in een net zo steriel huis. Ze had een dure smaak, dus wat er in huis stond, was van goede kwaliteit en ze was er heel zuinig op.

Ze hadden altijd een werkster gehad, maar desondanks was haar moeder zelf ook de hele dag nog bezig met poetsen. Ze werkte niet, dat vond ze niet passen bij een vrouw. Een man moest zijn vrouw kunnen onderhouden en gelukkig verdiende haar vader een goede boterham bij de bank waar hij werkte, anders had hij nooit aan haar eisen kunnen voldoen.

Binnenkort zou hij met pensioen gaan en haar moeder had haar zinnen gezet op een kleinere woning, omdat ze het naar haar zeggen allemaal niet meer schoon kon houden. Marinda dacht eigenlijk dat het was omdat ze het grote dure huis niet meer zouden kunnen betalen als ze moesten leven van het pensioen van haar vader. Haar moeder zou dat nooit toegeven, daar was ze te trots voor en haar vader keek wel uit om zulke dingen naar buiten te brengen. Zoals altijd had haar vader er dus mee ingestemd en in no time was hun mooie grote huis verkocht. In ruil daarvoor trokken ze nu in een klein, maar van alle luxe voorzien, appartement. Ze hadden altijd een uur rijden van Marinda gewoond en dat had ze nooit erg gevonden. Ze moest dan ook wel even slikken toen ze hoorde dat hun nieuwe woning nog maar op een kwartiertje afstand stond. Als haar moeder nou maar niet ieder moment op de stoep zou staan om haar leven te gaan controleren, want dan zou ze zelf gaan verhuizen.

Haar moeder had gevraagd of Marinda een dagje wilde helpen met verhuizen en ze had meteen ingestemd, omdat ze wist dat tegenspreken geen zin had en dan zou ze er maar vanaf zijn. Bovendien zou ze dan ook haar vader zien en dat vond ze wel heel fijn. Op zulke momenten vond Marinda het spijtig dat ze geen broertjes of zusjes had gehad, ze stond er altijd alleen voor. Ze had wel eens wat opgevangen over een doodgeboren broertje, maar dat was een taboe in hun huis, dus daar wist ze het fijne niet van. En nu was ze aan het slepen met dozen en planten in de nieuwe woning. Het zag er schoon en zonnig uit, haar moeder had het al grondig laten schoonmaken, zodat ze het meteen kon inrichten.

“Het is een stuk kleiner hè?” vroeg Marinda.

Haar moeder antwoordde opgewekt: “Dat is ook de reden dat we verhuizen. Ik word een dagje ouder en kan het allemaal niet meer alleen schoonhouden. Je vader doet niets in huis. Maar dat geeft ook niet, dat kan hij toch niet.”

Marinda’s vader knipoogde naar zijn dochter. Laat haar maar praten, leek hij te willen zeggen en dat deed Marinda ook.

Ze veranderde handig van onderwerp door voor te stellen om even koffie te gaan drinken. Omdat alles nog ingepakt was, liep Marinda snel even naar het café verderop, waar ze verse koffie verkochten. Het was mooi weer, ze genoot van het zonnetje. Haar telefoon pingelde en toen ze keek, zag ze dat Sven haar een bericht had gestuurd. Haar hart sloeg een slag over. Dit had ze niet meer verwacht. Ze had een tijdje geleden zijn vriendschapsverzoek wel aangenomen, maar verder had ze niet gereageerd, omdat hij al bezet was. Nieuwsgierig opende ze het bericht.

“Hoi filerijdst, weet je nog wie ik ben?”

Of ze wist wie hij was? Natuurlijk wist ze dat! Ze moest eigenlijk niet antwoorden, maar een onschuldig gesprek kon geen kwaad. Dus antwoordde ze: “Natuurlijk weet ik wie je bent. Wat leuk dat je schrijft. Hoe is het met je?”

Terwijl ze de koffie bestelde in het café, las ze verder wat hij zei.

“Goed hoor. Ik heb veel aan je gedacht sinds onze ‘ontmoeting’ in de file. Je blijft in mijn hoofd zitten. Zullen we eens een keer koffiedrinken? Of ben ik nu te rechtdoorzee?”

Marinda voelde dat haar wangen opvlamden. Hij wilde haar zien! Maar zijn verloofde dan? Moest ze dat aan hem vragen? Nee, beter van niet, want dan veranderde hij misschien van gedachten. Maar moest hij niet ook van gedachten veranderen? Deze man was bezet, dat kon nooit wat worden. Maar hij was zo leuk.

Ze zag hoe haar vingers als vanzelf over het scherm gleden.

“Ik hou van rechtdoorzee, dus dat zit wel goed. Waar wil je koffiedrinken?”

Het duurde even voor hij weer antwoordde. Ze zat al met haar ouders aan de koffie, toen het volgende bericht binnenkwam. Haar moeder keek verstoord op toen ze de telefoon hoorde, maar zei niets toen haar dochter haar telefoon oppakte. Marinda trok zich er niets van aan, ze moest per se weten wat Sven zou zeggen.

“Wat dacht je van de Zwarte Zwaan? Weet je waar dat is?”

Dat wist ze wel, het was het wegrestaurant, waar ze elke dag langs reed op weg naar haar werk en het was vlakbij waar ze in de file had gestaan. Heel toepasselijk en ze moest erom glimlachen. Ze spraken af dat ze elkaar die avond om acht uur zouden ontmoeten. Dan kon ze nu eerst haar ouders nog helpen, dan vlug naar huis om te eten en te douchen, zodat ze op tijd in de Zwarte Zwaan zou zijn.

Eten lukte die avond niet echt, Marinda was heel erg zenuwachtig. Ging ze nu echt de man van haar leven ontmoeten? Waarschijnlijk zou het niets worden, maar het was in ieder geval leuk dat ze hem zou zien. Wie weet wat voor goede vriendschap er zou ontstaan.

Bianca had haar afgeraden die avond naar de Zwarte Zwaan te gaan. Marinda had haar opgetogen gebeld toen ze op weg was naar huis om haar te vertellen over haar plannen. "Doe dat nou niet, Marin," waarschuwde ze, "je gaat teleurgesteld worden, let op mijn woorden."

Marinda zuchtte. Bianca deed dat altijd. Ze was altijd de verstandigste, maar daardoor ook wel eens saai. En ze probeerde altijd Marinda van haar leuke plannen af te praten. Dus had ze gezegd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, dat het gewoon een vriendschappelijke kennismaking zou zijn en dat ze heus niet meer verwachtte. Toch?

Toen Marinda om precies acht uur de Zwarte Zwaan binnenliep, zag ze hem meteen zitten. Het was niet druk in het café en hij zat een beetje achteraf, in een knus hoekje. Het was ingericht als bruin café, wat het geheel echt gezellig maakte en Marinda voelde zich meteen op haar gemak. Sven lachte toen hij haar aan zag komen en stond meteen op. Hij gaf haar een hand.

"Hoi Marinda, ik ben Sven."

"Dat weet ik," lachte ze, "ik ben Marinda."

Nu lachten ze allebei. Ze namen plaats aan het tafeltje en vrijwel meteen kwam er een serveerster naar hun tafeltje toe om te vragen wat ze wilden drinken. Sven bestelde een cola light en Marinda nam hetzelfde.

“Zo, dus je was naar me op zoek?” vroeg Sven toen de serveerster weg was om hun drankjes te halen.

Marinda lachte een beetje ongemakkelijk. “Ja, ik was wel benieuwd naar je, je lachte zo leuk toen we in de file stonden.”

Hij had een prachtige lach. Hij had een grote, brede mond met volle lippen en een gaaf gebit en die haren, daar wou ze wel eens doorheen woelen met haar vingers. Marinda verdrong die gedachte snel, zo ver zou het helemaal niet komen.

“Ik ben blij dat je die oproep geplaatst hebt,” zei Sven. “Ik heb ook veel aan jou gedacht. Normaal heb ik daar geen last van, maar jij hebt iets, ik weet het niet.”

Marinda’s hart maakte een sprongetje bij deze woorden. Ze had indruk op hem gemaakt, dat vond ze heel erg prettig. De serveerster kwam terug met twee glazen cola en een kaars, die ze tussen hen in zette op het kleine tafeltje.

“Zal ik het een beetje gezelliger maken?” vroeg ze vriendelijk en met een knipoog, Marinda en Sven beurtelings aankijkend.

Marinda wist niet zo goed wat ze moest zeggen, maar Sven zei: “Dat is erg aardig, dank u wel.” En daar ging de kaars aan.

“Wow,” stamelde Marinda, “je bent echt rechtdoorzee, je weet wel wat je wil.”

“Dat weet ik inderdaad wel,” zei Sven zacht en hij keek haar doordringend aan, “maar ik denk dat jij ook wel weet wat je wilt. Toch? Anders had je niet geprobeerd me te vinden.”

Marinda zei niets, maar ze wist dat hij gelijk had. Ze wilde deze man. Al vanaf het moment dat ze hem in de auto naast haar had zien lachen. Toen was hij niet meer uit haar hoofd gegaan en daarom had ze die oproep op Facebook geplaatst. En nu zaten ze samen hier. Dat was toch precies wat ze

wilde? Of was dit echt allemaal heel raar? Wie sprak er nou af in een wegrestaurant nadat ze elkaar één keer in de auto hadden gezien? En helemaal met de bedoeling die hij overduidelijk had. Die bedoeling had ze stiekem zelf ook, maar dat had ze niet aan zichzelf toe willen geven. Hij had immers een vriendin. Zou ze zeggen dat ze dat wist? Misschien kon ze dat beter niet doen. Nu nog niet, want dan waren misschien meteen haar kansen verkeken. Bovendien kende ze die Carolien helemaal niet, dus zij deed toch niets verkeerd?

“Was je trouwens op weg naar je werk toen we elkaar zagen?” vroeg Sven en Marinda schrok op uit haar gedachten.

Oké, ze gingen over op een veiliger onderwerp. Ze vertelde hem wat voor werk ze deed en dat ze het daar enorm naar haar zin had. Op zijn beurt vertelde Sven haar dat hij op kantoor werkte, maar dat hij liever heel wat anders deed.

“Maar ja, er moet toch brood op de plank komen, dus ik doe het er maar mee,” zei hij met een dramatische zucht.

“Wel toevallig, ik sta bijna nooit in de file daar, het rijdt altijd lekker door. En nu stond ik eens een keer stil en dan zie ik jou naast me rijden.”

“Dat is precies wat ik ook dacht,” riep Marinda enthousiast uit.

Sven lachte ondeugend. “Misschien moest het wel zo zijn.”

Marinda kleurde, maar tegelijk vond ze zijn opmerking heerlijk om te horen.

“Wat lief! Je bloost,” zei Sven en hij legde zijn hand over de hare.

Marinda trok haar hand niet terug, maar dat zou ze wel moeten doen toch?

“Vind je het vervelend als ik dat doe?” vroeg hij.

Hij had waarschijnlijk haar bedenkelijke blik opgevangen. Marinda haastte zich om haar hoofd te schudden.

“Ah, je bent gewoon een beetje verlegen,” grinnikte Sven vertederd en zijn hand wreef liefkozend over de hare, “dat geeft niet, ik ben brutaal genoeg voor ons allebei.”

Marinda’s gevoelens gingen alle kanten op. Dit was verkeerd. Ze moest dit niet doen. Deze man was verloofd, daar kon zij niet tussen gaan zitten. Maar waarom eigenlijk niet? Ze kende zijn vriendin niet, had geen band met haar en officieel wist ze niet eens hoe het zat. En Sven was echt de man die ze wilde hebben. Hij was zo knap, zo goed gebouwd en zo mannelijk. Ze wist niet zo goed wat ze er mee aan moest, maar dat ze hem leuk vond, stond als een paal boven water.

“Zal ik je naar huis brengen?”

Het was een heerlijk uurtje geweest, waarin Sven haar steeds weer het hof probeerde te maken. Hij keek haar steeds wat langer aan dan nodig was en zijn hand bleef maar op de hare liggen. Ze hadden het over koetjes en kalfjes, maar ze voelden allebei dat er iets in de lucht hing. Het had voor Marinda wel de hele avond mogen duren, maar Sven moest weg, zei hij nadat hij op zijn horloge gekeken had. Naar zijn vriendin? Niet aan denken, daar heb je niks mee te maken, dacht Marinda bij zichzelf.

Tegen Sven zei ze: “Nee ik ben met mijn eigen auto, maar dank je wel.”

“Ah met de rode Polo, dat weet ik nog. Dan breng ik je naar je auto.”

Ze schoven hun stoelen naar achteren en Sven hielp haar galant in haar jas, waarbij zijn handen licht langs haar schouders gleden. Het was een dun jasje, het was veel te

mooi weer geweest om haar winterjas aan te doen. Bovendien stond deze jas haar veel mooier, maar dat had ze niet speciaal voor Sven gedaan, hield ze zichzelf voor. Sven stond erop om de rekening te betalen en toen dat gebeurd was, liepen ze naar buiten. Marinda zag nog hoe de serveerster veelbetekenend naar ze lachte toen ze samen wegliepen.

“Daar staat je rode monster,” lachte Sven toen ze bij haar autootje aan kwamen.

Marinda zocht in haar zak uitvoerig naar haar sleutels. Ze treuzelde een beetje, wat moest ze nu doen?

“Ik heb hem van mijn oma gekregen,” zei ze, “toen ik net mijn rijbewijs had. Hij is al heel wat jaartjes oud, maar mijn oma is er niet meer. Ik hield heel veel van mijn oma, dus hij heeft een behoorlijke emotionele waarde voor mij. Zo lang hij rijdt, blijft hij bij mij.”

“Wat een mooie gedachte,” zei Sven zacht. Hij haalde nonchalant zijn hand door haar lange donkere krullen. “Dit autootje past bij jou.”

Hij duwde haar zachtjes tegen het portier van de auto aan. Marinda had de sleutels al gevonden, maar ze liet ze werkeloos in haar hand liggen. Dit ging niet goed, ze moest dit niet doen. Maar toen Sven zijn hand in haar nek legde en haar op haar mond zoende, protesteerde ze niet. Ze liet hem begaan en ze genoot van de heerlijkste zoen ooit.

“Vind je het vervelend dat ik dat doe?” vroeg hij weer, net als eerder die avond.

Marinda schudde haar hoofd, ook net als eerder die avond.

“Dan doe ik het nog eens.”

En weer zoende hij haar, wilder dit keer. Zijn handen gleden over haar gezicht, trokken haar mond hard tegen de zijne en hij drukte zijn lichaam tegen haar aan. Marinda's hoofd tolde

van geluk. Deze man was zo wat zij wilde! Ze was hopeloos verliefd aan het worden, ook al was dat helemaal niet de bedoeling. Maar hij zoende haar zo heerlijk, ze kon zich er gewoon niet tegen verzetten.

“Dat was heel fijn, lieve Marinda,” fluisterde Sven na een paar minuten, “ik vind je echt heel erg leuk. Maar ik moet nu weg, hoezeer het me ook spijt, ik zou heel graag nog meer dingen met je doen.”

Hij liet haar gezicht nog niet los, want hij keek haar met pretogen aan. Zijn handen brandden op haar wangen. Ze wilde dat hij haar weer naar zich toetrok en zijn mond weer op de hare drukte. Maar dat deed hij niet. Zijn duimen aaiden over haar wangen, zacht en teder.

“Ik vind je zo leuk,” fluisterde hij. Toen liet hij haar los. “Wel thuis,” zei hij zachtjes in haar oor en hij trok de sleutels uit Marinda’s hand.

Hij opende het portier van haar auto en nam haar hand ter ondersteuning in de zijne.

“Stap maar in,” zei hij galant en Marinda gehoorzaamde.

Hij wachtte even totdat ze haar gordel om had gedaan. Daarna boog hij in de auto over haar heen en zoende haar weer. Weer hield hij haar gezicht vast, terwijl zijn lippen over de hare gingen. Marinda legde haar handen in zijn dikke bos haar, ze wilde de zoen zo lang mogelijk laten duren.

“Moet je echt weg?” fluisterde ze in zijn oor.

Sven plukte aan haar krullen. “Ja, hoe jammer ik het ook vind, ik moet echt weg. Maar wie weet zien we elkaar nog eens.”

Hij gaf haar een kusje op het puntje van haar neus en stond toen op.

“Rij voorzichtig, schoonheid,” zei hij. Hij duwde het portier zachtjes dicht en bleef naar haar kijken totdat ze haar auto startte en wegreed.

Marinda's hoofd tolde helemaal. Oh god, hij had haar gezoend, Sven had haar gezoend! En het was zo lekker, wat was deze man verrukkelijk. En wat had de avond kort geduurd, dat was wel echt heel erg jammer. Als hij haar gevraagd had met hem mee te gaan, had ze dat gedaan, dat wist ze zeker. Ze wist dat ze het niet zou moeten doen. Dat ze eigenlijk heel andere plannen had gehad, maar ze kon geen weerstand aan hem bieden. Maar hij had het helaas niet gevraagd. Hij moest echt weg, had hij gezegd en hij kon haar daar duidelijk niet bij gebruiken. Moest hij naar zijn verloofde? Vast wel, zij zouden natuurlijk samen het weekend doorbrengen en Marinda had het nakijken. Maar hij zou vast wel weer contact met haar opnemen. Hij had gezegd dat hij haar leuk vond en hij had haar gezoend, drie keer zelfs. Dat moest toch wat betekenen?

Ze twijfelde wat te doen. Zou ze naar Bianca gaan? Ze wilde zo graag haar verhaal kwijt, maar ze vreesde dat haar vriendin het niet goed zou keuren. Sven had een verloofde. Hij zou gaan trouwen, dus volgens Bianca moest ze afstand houden.

Toch reed ze een kwartiertje later de straat in waar Bianca woonde, ze moest het aan iemand vertellen. Ze zat er nog zo vol van en haar vriendin lag het meest voor de hand. Het was een straat met gezellige kleine woninkjes met schattige tuintjes.

Bianca had op vroege leeftijd haar ouders verloren door een fataal auto-ongeluk en zij en haar jongere broertje hadden een aardig bedrag geërfd. Daarvan had ze dit huisje